

[Christmas Møller.]

staa, at det ærede Medlem Hr. Hans Niensens Ord synes jeg næsten ikke, det er nødvendigt at svare paa. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, som er en saa ringe Historiker, fremsatte nogle Bemærkninger, vendt imod mig og det Mindretal, som jeg repræsenterede i 1928, angaaende Landmandsbanken og sagde: Er der nogen, der har taget Fejl, er der nogen, der har haft Uret, saa er det det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, som jo var Oprører i 1928. — Hvis man vil læse de Bemærkninger igennem, som „Oprøveren“ gjorde i 1928 — hvad det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen naturligvis ikke har gidet, har jeg vel Lov til at sige, for ellers kunde han ikke have udtalt sig saaledes, som han gjorde. (*Hans Nielsen*: Stemte De ikke imod?) Stemte De ikke imod? siger det ærede Medlem; det er det eneste, han har set efter, og saa har han været ligeglad med Resten —, vil man se, at det er overmaade spagfærdige Bemærkninger, saaledes som hele Situationen ogsaa krævede det. Men det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sagde, at var der nogen, der havde taget Fejl, saa var det os, som vilde have en Likvidation af Banken. For vi havde gjort opmærksom paa, at denne Bank af sine 16 000 Engagementer havde de 13 000 i Provinsen, og vi sagde, at det var maaske ogsaa rimeligt og rigtigt — under Hensyn til al den advarende Tale, som dengang, og med Rette, lød om Koncentration af alt, ogsaa af Kapitalmagten, i København — at stille det Spørgsmaal op, om man skulde fortsætte med en saadan Koncentration, saaledes som man gjorde ved Landmandsbankordningen. Men dengang da jeg var Ordfører for, hvis jeg husker Ret, 12 konservative Medlemmer, som stemte imod Landmandsbankordningen, sagde vi udtrykkeligt, at vor Begrundelse for at stemme imod denne Ordning var dels Forholdet angaaende Provinsengagementerne og dels det, at vi mente, at Forholdet til de andre Privatbanker kunde være farligt; og jeg tror, at ingen vil nægte, at der paa dette Omraade er sket et og andet i Aarene, der er gaaet, der kunde berettigede de private Banker til om en anden privat Bank at sige, at deres Interesser var gaaet temmelig nær.

Men endelig var vort Hovedargument dette, som jeg udtrykte saaledes i Folketingstidningen 1927—28 Sp. 6019:

„Vi forstaar, at Flertallet inden for Flertallet ved den trufne Ordning mener, at det efterhaanden vil lykkes ved Aktiernes Afhændelse at bringe dette For-

hold til Ophør, og man kan jo kun haabe, at dette Flertal maa faa Ret heri. Men for os har det altsaa staaet saaledes, at der ikke var tilstrækkelig Betyggelse i saa Henseende, og vi har derfor ikke kunnet tiltræde Forslaget. Vi frygter for, at der ikke inden for et overskueligt Tidsrum vil blive nogen Mulighed for at faa afsat Aktierne, saaledes at en Statsbank i Realiteten er etableret.“

(*Hans Nielsen*: Rigtigt). Ja, men det var aldeles ikke det, det ærede Medlem sagde. Nej, vi frygtede, at det ærede Medlem var, som han er; vi frygtede, at de højtærede Ministre var saaledes, som de altsaa er, nemlig ikke bøgende sig for Lovens klare Ord. Men det er jo aldeles ikke at have taget fejl; det er at have faaet Ret; selve Lovforslaget viser, at vi har faaet Ret. Og da den højtærede Statsminister, som dengang var Ordfører for Socialdemokratiet, vilde beklikke vort Standpunkt derhen, at vi vilde skaffe Uro om Banken, sagde jeg udtrykkeligt Sp. 6036:

„Det er sagt, at Grunden til, at vi stemmer imod denne Ordning, maatte være den, at vi ikke havde nogen Tro paa, at denne Ordning kunde holde. Jeg tror, jeg tilstrækkelig skarpt og tydeligt ved mit første Indlæg har angivet Aarsagerne til vor Afstemning, og jeg vil anbefale, at man hverken lægger noget til eller trækker noget derfra.“

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen vilde her give Udtryk for, at jeg skulde have haft den Stilling, at Banken ikke kunde holde, Nej, det var ganske andre Bevæggrunde, som dikterede os vor Stilling i 1928; og nu ser det ærede Medlem forundret ud, for saadan noget kunde det ærede Medlem slet ikke tænke sig, men han kunde jo have læst det igennem, saa havde det ærede Medlem ikke begaaet den Fejl, han begik. Nej, vi har tværtimod faaet fuldkommen Ret i, at selv om man gav stærke og skarpe Bestemmelser, vilde Regeringen meget nemt bære sig ad saaledes, som den har baaret sig ad.

Endelig havde det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen det Argument, at Staten jo havde faaet en god Forrentning af sine Penge. Ja, hvis det ærede Medlem vilde stille op ved Siden af hinanden, hvad Landmandsbanken har kostet, og hvad Staten har faaet i Rente — thi det er vel den Maade, det ærede Medlem maa stille det op paa —, saa tror jeg, det ærede Medlem vil sige, at det ikke er nogen god Forrentning.

Men det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen stillede det Spørgsmaal: Hvor er